

Ζει μέσα μας ο Χριστός;

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ο Σταυρός είναι πολυσήμαντο σημείο. Δεν δηλώνει μόνον το Τίμιο Ξύλο, πάνω στο οποίο ετάθη και έχυσε το ζωοποιό Του αίμα ο θυσιασθείς για την σωτηρία του κόσμου Κύριός μας, αλλά προ πάντων σημαίνει τον ίδιο τον Εσταυρωμένο, τον Παθόντα και Αναστάντα υπέρ της του κόσμου ζωής, -αναζωογονήσεως-, και σωτηρίας.

- Γράφει η Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

Δηλώνει, όμως, ο Σταυρός και την πορεία του πεπτωκότος ανθρώπου, από την έκπτωσή του από τον Παράδεισο της τρυφής και την περιπέτειά του στον κόσμο της αμαρτίας μέχρι και την σταυροειδή του ανάσταση ή μάλλον την **σωτηριώδη συνανάστασή του εν Χριστώ**. Άλλωστε, η είσοδος του **Χριστιανού στην Εκκλησία** γίνεται με το βάπτισμά του, που αποτελεί ακριβώς τύπο της ταφής (τριπλή κατάδυση) και της αναστάσεως του **Χριστού** μας (τριπλή ανάδυση-τριήμερος έγερση). Ο **Χριστιανός**, επομένως, που «*ανασταίνεται*» διά του βαπτίσματος ζει η τουλάχιστον οφείλει να ζη την εν Χριστώ ζωή και πολιτεία του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του, μέχρι να επιτύχη την τελική ανάσταση και σωτηρία του.

Πως, όμως, θα καταλάβει ο σταυροπολίτης άνθρωπος ότι βαδίζει σωστά μέσα στην πολιτεία του Χριστού και ότι πορεύεται σταυροειδώς; Πολύ απλά, αυτό το επιτυγχάνει, όταν ακολουθή την προτροπή του **Δημιουργού Του** να αυξάνεται με πίστη και υπακοή στο θέλημά Του και να πληθύνεται με έργα αγάπης και δικαιοσύνης προς τον συνάνθρωπό του (Γεν., α' 28). Έτσι και μόνον έτσι γίνεται κανείς σταυρικός άνθρωπος, όταν, όπως λέει ο **Απόστολος Παύλος**, στο αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής μετά από την Ύψωση, για τον εαυτό του: «*Χριστώ συνεσταύρωμαι. Ζω δε ουκέτι εγώ. Ζη δε εν εμοί Χριστός.*» (Γαλ., β' 19).

Εάν ο κάθε άνθρωπος μπορεί να ομολογήσει και για τον εαυτό του ότι δεν ζει πλέον ο ίδιος αλλά ζει μέσα του ο Χριστός, τότε πλέον είναι βέβαιο ότι βαδίζει στον σωστό, σταυρικό, δρόμο και ότι δεν παρεκκλίνει από την σταυρική του πορεία. Στην περίπτωση αυτήν, μάλιστα, ο άνθρωπος αυτός εισπράττει και το αντίστοιχο συναίσθημα, της χαράς για την προσπάθεια που καταβάλλει και για το αποτέλεσμα που έχει επιτύχει, το οποίο, βεβαίως, δεν είναι δικό του αλλά προϊόν της Θείας Χάριτος, που από την βάπτισή του ενεργεί συνεχώς και αδιαλείπτως για το αγαθό, εφ' όσον, φυσικά, ο φορέας της, ο καθ' ένας μας, της το επιτρέπει, διότι, όπως σημειώνει πάλι ο θεός Παύλος, «*τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν*» (Ρωμ. η' 28).

Συμβαίνει, όμως, συχνά το ακριβώς αντίθετο. Να μην νοιώθουν, δηλαδή, χαρά αυτοί που βρίσκονται κοντά στον Θεό και πράττουν το θέλημά του, αλλά, αντιθέτως, εκείνοι που έχουν απομακρυνθή από Εκείνον και πράττουν το δικό των αμαρτωλό θέλημα. Αυτό, βεβαίως, δεν συνιστά κατόρθωμα των τελευταίων αλλά αποτελεί διαστροφή και ταλαιπωρία, όπως επισημαίνει και πάλι ο Παύλος, αναρρωτώμενος περίπου για λογαριασμό του καθ' ενός μας: Ποιος θα γλυτώσει εμένα, τον ταλαίπωρο άνθρωπο, από την άγρια χαρά που νοιώθω να καταστρέφω τον εαυτό μου και τον συνάνθρωπό μου, πιστεύοντας ότι κάνω καλό;

Και συνεχίζει ο **Παύλος**, διαπιστώνοντας την τραγικότητα του «ταλαίπωρου ανθρώπου», που ζει τον διχασμό και την σύγχυση που του προκαλεί «ο νόμος της αμαρτίας», στον οποίον είναι αιχμαλωτισμένος: *«ου γαρ ο θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ’ ο ου θέλω κακόν τούτο πράσσω. εἰ δε ο ου θέλω ἐγὼ τούτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ’ ἡ οἰκούσα ἐν ἐμοὶ αμαρτία... ἄρα οὖν αὐτός ἐγὼ τῷ μὲν νοί’ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ, τῇ δε σαρκὶ νόμῳ αμαρτίας.»* (Ρωμ., ζ’ 20-25).

Ο Παύλος, όμως, και ο κάθε ταλαίπωρος άνθρωπος, εάν βεβαίως έχει συνειδητοποιήσει την ταλαιπωρία του και θέλει να λυτρωθῇ από αυτήν, έχει απάντηση στο ερώτημα: *«τις με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.»* (ο. π. 25). Πράγματι, ο μοναδικός Σωτήρας από τον τραγέλαφο του διχασμού μας και την οδύνη της ταλαιπωρίας μας είναι ο **Λυτρωτὴς μας Χριστός**, που σαρκώθηκε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε, για να συναναστήσῃ και εμάς, και μάλιστα να μας αναλάβῃ και να μας καθίση δεξιὰ Του στην αιώνιὰ Του δόξα.

Για να φθάσωμε, επομένως, και εμεῖς οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι να ευχαριστήσωμε τον Θεό για το δῶρο που μας ἔστειλε για την σωτηρία μας, για τον Υιό Του, χρειάζεται να Τον αγαπήσωμε τόσο, ὥστε να θελήσωμε να ανταποκριθούμε στο ευγενικό και ελεύθερο κάλεσμά Του, «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», κάνοντας το πρώτο αποφασιστικό βήμα: να απαρνηθούμε τον κακὸ μας εαυτό (Μαρκ., η’ 34 – θ’ 1, Ευαγγελικό ανάγνωσμα Κυριακῆς μετὰ ἀπὸ την Ὑψωση).

Το να απαρνηθῇ κανεὶς τον κακὸ του εαυτό είναι το δυσκολώτερο, διότι, λόγω της φυσικῆς ροπῆς πρὸς την αμαρτία, μετὰ ἀπὸ την πτώση του πρώτου Αδάμ, ο ἄνθρωπος ἀρέσκεται στην ἐκτροπή και στο παρά φύσιν, τα οποία, όμως, τον ταλαιπωροῦν, διότι εἶναι πλασμένος κατ’ εἰκόνα και καθ’ ὁμοίωσιν του Δημιουργοῦ Του και διψά, κατὰ βάθος, για την ἄνω ζωή. Γι’ αὐτό, ακριβῶς, χαριτώνεται ο ἄνθρωπος με το βάπτισμά του και σφραγίζεται με τις δωρεές του Ἁγίου Πνεύματος, για να μπορῇ Εκείνο να ἐνεργεῖ, οσάκις ἐκεῖνος ἐκτρέπεται. Εφ’ ἐξῆς, όμως, χρειάζεται ο ἄνθρωπος να προσέξῃ να μην ἐπιτρέψῃ να του γίνῃ ἡ αμαρτία «δευτέρα φύση», διότι τότε δυσκολεύεται να ἐνεργήσῃ ἡ Χάρις. Ὅταν, μάλιστα, ο αμαρτωλὸς ταυτιστῇ με την αμαρτία, τότε ἀποπέμπει κιόλας την θεία ἐνέργεια.

Εάν, όμως, εἶναι ἡ γίνεται δεκτικὸς της Θείας Χάριτος, ἀποβάλλοντας τον κακὸ του εαυτό, τα θέλω και τις ἐπιθυμίες που ἀντιστρατεύονται στο θέλημα του Θεοῦ, τότε εἶναι ἑτοιμὸς να κάνῃ και το δεύτερο αποφασιστικό βήμα: να ἄρῃ τον σταυρὸ του, που πρακτικὰ σημαίνει να υπομείνῃ με ἐγκαρτέρηση και με χαρά, -ναί, με χαρά- τις δυσκολίες, τις θλίψεις και τα δεινὰ του βίου του. Ούτε αὐτό το δεύτερο βήμα εἶναι εὐκόλο. Ὅμως, ο σταυρωμένος χριστιανὸς ἔχει συμπαραστάτη και

βοηθό του βίου του τον Εσταυρωμένο Κύριο, τον πρώτο διδάξαντα, Εκείνον που, αν και αναμάρτητος, υπέμεινε ακόμη και τον διά του Σταυρού ταπεινωτικό, πλην όμως λυτρωτικό για την δική μας σωτηρία, θάνατο.

Ατενίζοντας, λοιπόν, ο σταυρωμένος πιστός προς τον **Εσταυρωμένο Σωτήρα και Λυτρωτή** του, αντλεί θάρρος και δύναμη να συνεχίση τον αγώνα του, προχωρώντας και στο τρίτο, εξ ίσου κρίσιμο και σημαντικό, βήμα: να ακολουθή τον Κύριο, βαδίζοντας με σταθερότητα και συνέπεια στην σταυρική του πορεία. Εάν δεν κάνη και αυτό το βήμα ο θεωρούμενος σταυρικός άνθρωπος, τότε δεν είναι ολοκληρωμένος «σταυρός» και η θυσία του δεν είναι ευάρεστη στον Κύριο.

Αυτό το τελευταίο βήμα δεν έχει εκτιμηθή δεόντως από όλους εμάς τους θεωρουμένους πιστούς Χριστιανούς. Προσπαθούμε να εφαρμόζωμε με πίστη το θέλημα του Θεού, να είμαστε ηθικοί στην προσωπική μας ζωή, όπως ο νέος του **Ευαγγελίου** (Ματθ., ιθ' 16-22), αλλά χωλαίνομε στην πολιτεία μας, δεν είμαστε δηλαδή δίκαιοι και αγαπητικοί στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας. Δεν ενδιαφερόμαστε για τα προβλήματά των και δεν συμμεριζόμαστε τις αγωνίες των, παραμένωμε πεισματικά αδιάφοροι και αμετανόητα ανάλγητοι. Και δυστυχώς τέτοια παραδείγματα έχομε πλέον όλο και περισσότερα και λυπηρώτερα ανάμεσά μας.

Εκείνος, όμως, που είπε *«αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου»*, είπε, συγχρόνως, και *«αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.»* (Μαρκ., ιβ' 30-31). Ας μην λησμονούμε, λοιπόν, ούτε να υποβαθμίζωμε, ως τάχα μη σημαντική, την *«δευτέραν ταύτην εντολήν»*, πόσο μάλλον εφ' όσον και η τελική μας κρίση θα γίνη εμπράκτως, με βάση την αγάπη που επιδείξαμε η όχι στην επίσης σταυρική εικόνα του Θεού, στον συν-αδελφό μας (Ματθ. κε' 31-46).

Δεν είναι, αλήθεια, κρίμα να κάνωμε κάποτε τόσες θυσίες για τον Χριστό, να αποκόβωμε το οικείο θέλημά μας, να σηκώνωμε το σταυρό των θλίψεων και των δοκιμασιών μας με υπομονή και με τον λιγότερο δυνατό γογγυσμό και να μην παραμένωμε μέχρι τέλους σταθεροί και συνεπείς στον αγώνα μας; Δεν είναι κρίμα, τελικά, για μερικά φτηνά και τιποτένια ανταλλάγματα, που στην αμαρτωλή μας μικρότητα μοιάζουν μεγάλα, να χάσωμε την ακριβοπληρωμένη με το αίμα του Κυρίου ψυχή μας; *«Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; η τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;»* (Μαρκ., η' 36-37).

Εάν, όμως, σκεφθούμε το αληθινό μας συμφέρον και αξιολογήσωμε σοβαρά την σωτηρία μας, τότε θα καταφέρωμε, με την χάρη του Θεού, να αναφωνήσωμε πανηγυρικά και εμείς, όπως ο Παύλος, *«Χριστώ συνεσταύρωμαι. ζω δε ουκέτι εγώ,*

ζη δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ., β' 19). Προς τον σκοπό αυτόν, χρειάζεται να κάνωμε, οπωσδήποτε, και τα τρία βήματα, να είμαστε ορθοί και στην πίστη, και στην ζωή και στην πολιτεία μας, ώστε να γινώμαστε ολοκληρωμένοι σταυρικοί άνθρωποι και να απολαμβάνωμε αξίως τους καρπούς της εν Χριστώ ζωής και πολιτείας Του από τώρα και εις τον άπαντα αιώνα, όπως έκαναν οι συσταυρωμένοι **Άγιοί Του** και μάλιστα οι εορτάζουσες την 17η του μηνός Σεπτεμβρίου **Αγία Σοφία** και οι τρεις της θυγατέρες, με τα χαρακτηριστικά ονόματα, Πίστις, Ελπίδα και Αγάπη!

Ας επιτρέψωμε και εμείς στον Κύριο να ζήση μέσα μας. Γένοιτο και δι' ημάς! Αμήν

Πηγή: pemptousia.gr